CİLT II
No. 38
13-3-1943

AFACAN

7 1/2 KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

(Geçen sayıdan devam)

— 12 —

Bir aralık, yine gözleri kapanmak üzere iken, duyduğu bir hışırtı ile silkindi: Otların üzerinde ufak bir hayvan yürüyor gibi idi. Sonra, bir havlama duyuldu. Kammamuri, kendilerine doğru bir köpeğin geldiğini gördü.

Köpeğin havlamasından sonra bir ayak sesi duyuldu.

Kammamuri doğrularak gözlerini o tarafa dikti. Şimdi ay iyice yükselmiş ve etrafı oldukça aydınlatmıştı. Bu aydınlıkta Hintli delikanlı gelenlerin kim olduğunu pek zorluk çekmeden gördü ve kendi kendine önce:

— Punti! dedi.

Punti, yani Tremal Naik'in sadık köpeği, onların izini araya araya bulmuş ve oraya gelince kokularından, sahiplerinin burada bulunduğunu anlamış ve havlıyarak bunu, kendisile beraber gelen adama haber vermişti.

Kara Orman Avcısının öteki arkadaşı Agur, köpeğin arkasından hemen oraya geldi Kammamuri'ye doğru koştu.

Kammamuri arkadaşının heyecanla bağırmasının önüne geçerek:

— Sus! dedi. Tremal Naik uyuyor.

Agur, yerde uzanmış yatan Tremal'a bakarak:

— Ne oldu? Nesi var? diye sordu.

Kammamuri:

— Sus, dedi, hızlı konuşma. Uyusun. Yaralandı.

— Sus şimdi. Sonra anlatırım. Haydi, ikimiz beraber, onu alıp götürelim. Sen kayıkla geldin, değil mi?

— Evet.

— Kayık nerede?

— Şurada, ırmağın kıyısında. Sende tüfenk var mı?

— Var. Tabancam da dolu.

— Öyleyse bir şeyden korkmayız.

Kammamuri ile Agur, Kara Orman Avcısının üzerine iğildiler ve onu usulca kaldırdılar. Agur Tremval'i arkasına aldı ve karanlıkta, ormanın içerlerine doğru yürümeğe başladılar. Sadık köpekleri Punti de onların yanı sıra gidiyordu.

Irmağın kıyısına geldikleri zaman Punti kulaklarını dikti, ayaklarını kıstı. ve gözlerini karanlığa saplıyarak, havlamıya başladı.

Kammamuri ile Agur hemen kayığa atladılar. Tremal Naik'i boylu boyunca uzattılar ve tüfenklerini ellerine aldılar.

Kammamuri alçak sesle:

— Sus, Punti, dedi.

Köpek sanki lâkırdıdan anlıyormuş gibi, hemen sesini kesti. Fakat ilerisini kokluyor, kulak kabartıyor, içinden homurdanıyordu. İki Hintli, gözlerini karanlığa diktiler, fakat bir şey göremediler. Küreklere sarıldılar ve ırmaktan aşağıya doğru inmiye başladılar. Tüfenklerini de ellerinde hazır bulunduruyorlardı.

Hiç bir yandan çıt çıkmıyor, yalnız küreklerin sulardaki hışırtısı duyuluyordu.

Beş dakika kadar ancak gitmişlerdi ki, Punti yeniden havlamıya başladı.

Arkasından bir ses işitildi:

— Dur!

Kammamuri, tabancasını yakalıyarak, sesin geldiği yana döndü. Ay ışığında, kıyıda, uzun boylu, iri yarı bir Hintlinin durduğu görülüyordu. Bir elinde kement, bir elinde kama vardı.

Onların silâha davrandıklarını görünce yeniden:

— Durun! diye yağırdı.

Kammamuri buna güzel bir karşılık verdi: Tabancasını çekti. Kurşun vızıldıyarak gitti ve haydut Hintli, bir çığlık atarak, arkası üstü devrildi.

Tabanca sesi ormanda yankılar uyandırarak yavaş yavaş kesildi ve ortalığı yine derin bir sessizlik kapladı. Bu sessizlik içinde Kammamuri'nin sesi duyuldu:

— Çabuk, Agur, küreklere dayan!

Kayık ırmağın sularında bir ok gibi kayarak uzaklaştı.

Arkalarından, vurulan arkadaşlarının yanına koşuşan Hintlilerin gürültüsü duyuldu.

— Görüşürüz! diye bağırıyorlardı.

IX

Kayık, Kara Ormanın sık ağaçlıklı kıyılarına geldiği zaman, tanyeri ağarmak üzereydi.

Tremal Naik hâlâ, baygın bir halde, kayıkta uyuyordu. İki arkadaş onu yine usulca kaldırdılar ve kulübelerine götürdüler.

Kulübe olduğu gibi duruyordu. Orada her şeyi bıraktıkları gibi buldular.

Kammamuri:

— Ne ise, dedi, haydutlar buralara gelmemişler. Şimdi ilk işimiz, Tremal'ın yarasını sarmak olsun.

Agur bu işi kendi üzerine aldı. Çünkü, yarayı iyi etmek, hastaya bakmak gibi işlerden anlardı. Tremal Naik'in yarasını gözden geçirdikten sonra:

— Çok kan kaybetmiş, dedi. Yara da pek derin.

— İyi olmıyacak mı?

— Olur. Fakat uzun sürer. Fakat sen bana anlatsana avcımız nasıl yaralandı?

Kammamuri bütün olup bitenleri, başlarından geçenleri birer birer anlattı. Sonra iki arkadaş şöyle konuşmaya başladılar:

— Bize meydan okuyan bu adamlar kim acaba?.

— Bilmiyorum.

— Acaba buralara da gelirler mi dersin?

— Vallahi bilmem. Fakat «görüşürüz» dediklerine bakılırsa bizden öcalmıya gelecekler.

Agur biraz durdu. Sonra:

— İnşallah o zamana kadar Tremal Naik iyileşir de onlara gösterir.

— İnşallah.

Bundan sonra, Kammamuri kulübenin önüne çıktı ve:

— Darma! diye seslendi.

Kaplanı çağırıyordu. Ağaçların ara-

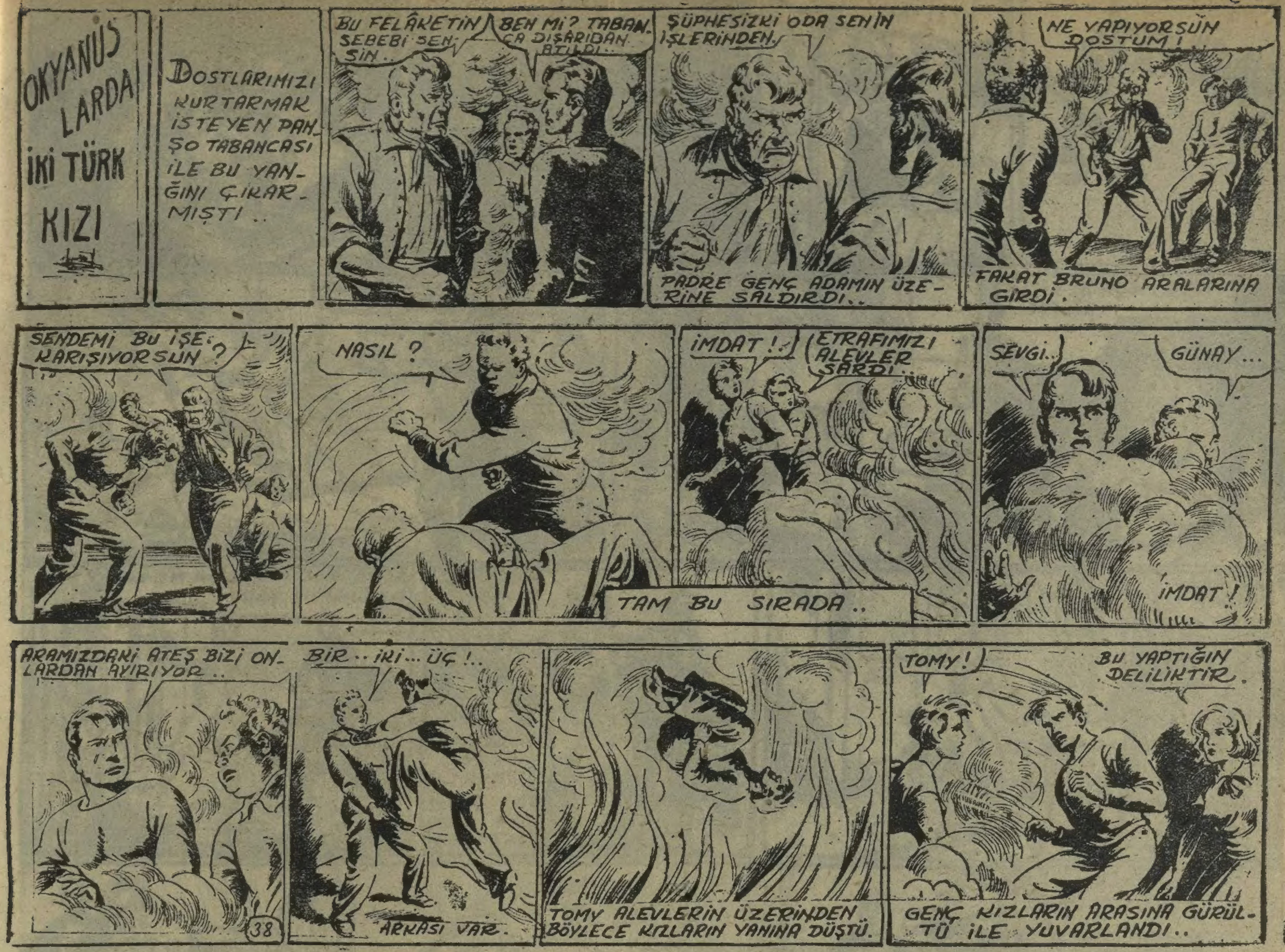

sından bir ayak sesi işitildi ve, kara orma navcısının kendisine bir kedi gibi alıştırdığı kaplan koşa koşa geldi. Kammamuri onun ensesini okşadı ve:

— Gel benimle beraber, Darma, dedi. ava gideceğiz. Arkasına tüfeğini vurdu ve kaplanla beraber, ormana doğru gitti.

Kammamuri avdan ikindi vakti döndü. Getirdikleri av hayvanlarından bir kuşla bir ceylânı kestiler ve kızartıp yediler. Günlerce ormanda dolaşıp yorulmuşlar ve iştahları adamakıllı açılmıştı. Fakat Termal Naik onlarla beraber bu güzel av etlerinden yemiyor diye, yedikleri içlerine sinmiyordu.

Kara orman avcısı hâlâ kendini bilmiyerek yatıyordu.

Tremal bir an kendine geldi, gözlerini açtı. Fakat ne konuşacak halde idi, ne de işittiklerini, gördüklerini anlayabiliyordu. Yanındakilere dalgın dalgın baktıktan sonra yeniden gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Gece oldu. Karanlık bastı. Agur'la Kammamuri kandili yaktı ve Tremal'in baş ucunda karşılıklı oturdular.

Bir aralık, dışarıdan Punti'nin havlaması duyldu. Kulak kabarttılar. Köpeğin sesi gittikçe artıyordu.

Agur'la Kammamuri hemen kulübenin kapısına çıktılar. Punti onların geldiğini görünce ileri doğru atıldı. Bir yandan gidiyor, bir yandan da bağırarak, arkasına dönüp bakıyor, sanki onları «beraber gelin» diye çağırıyordu.

Kammamuri durdu ve:

Sus, Punti, diye seslendi.. Sus bakalım, bir de biz dinleyelim.

Punti sesini kesti. İki arkadaş, kulak kesilerek, dört bir yanı dinlediler.

Irmaktan doğru:

— İmdat! İmdat! Can kurtaran yok mu! diye bir bağırma geliyordu.

Agur:

— Biri boğuluyor! dedi..

— Koşup kurtaralım.

— Kim olduğunu bilmiyoruz ki!

— İmdat! imhat! Can kurtaran yok

— Kim olursa olsun; kurtarmalıyız.

(Arkası var)

Tarzan Kitapları

Ülkü Kitapyuadu tarafından çıkarılıyor

1 — Tarzan nasıl Tarzan oldu? 2 — Tarzanın çocuğu. 3 — Tarzan ve Altın Arslan.

Bu kitaplar sırasile yakında çıkacaktır. Bekleyiniz.

Afacan Bilmece koponu : 38

ŞU KAPIYI BİR AÇALIM.
KİMSELER DE YOK
İŞTE MEŞHUR GİZLİ SİLAH
DUR ATEŞ ETME SONRA PİŞMAN OLURSUN.
BU GİDİŞ NERE VE SÖYLEDE ONA GÖRE HAREKET
BİLİYORUM AMA NASIL SÖYLEYEYİM DİYE DÜŞÜNÜYORUM BİRAZDA KORKUYORUM.

Bu Harbin Hikâyeleri

Deniz Devleri

Filo, iki gündenberi yol alıyordu. Daha bir gün bir gece gittikten sonra limana varacaklardı.

Yola çıktıkları zaman hava güzeldi. Fakat ikinci günün akşamı fırtına başlamış ,ertesi sabah büsbütün şiddetlenmişti. Şimdi, dağ gibi dalgalarla çarpışarak ilerliyorlardı. Âdeta, deniz, bu koskoca gemileri kıskanmış, su'ları üzerinde yalnız kendi dalgalarının gidip gelmesini istiyormuş gibi, köpürmeğe başlamıştı.

Filonun en başında giden geminin kaptanı, sabah olup ortalık ağarınca gürteden denize kalktı. Göz kesiminde koca koca dalgalar beliriyor, birbirinin üzerine yığılarak hızla koşakoşa gemiye doğru geliyordu. Büyük harp gemisi, zelzeleye uğramış bir dağ gibi yerinden sarsılıyor ve iki yanına yalpa vurduktan sonra doğruluyordu. Fakat doğrulur doğrulmaz ikinci bir dalga geliyor, onu yeniden yana yatırıyor, salıncak gibi sallıyordu.

Kumandan, denizi uzun uzun gözden geçirdikten sonra, yanındaki arkadaşlarına döndü ve gülümsiyerek:

— Deniz ne güzel değil mi diye sordu.

Arkadaşları onun şaka ettiğini sanarak alaylı alaylı gülümsediler:

— Ya! dediler. Çok güzel! Hiç diyecek yok!

Fakat kumandan, sözlerini ciddiye almadıklarını görerek kaşlarını çattı:

— Alay mı ediyorsunuz? dedi. Yoksa siz denizci değil misiniz? Bir denizci için fırtınalı denizden daha güzel ne olur ?

Zeki bir deniz subayı hemen ileri atıldı:

— Bizim gibi gözü pek denizciler için fırtınadan daha güzel birşey vardır, komutanım, dedi.

Komutan alâka ile sordu:

— Nedir o?

Genç subay hemen karşılıkta bulundu:

— Savaş!

Arkadaşları:

— Bravo! diye alkışladılar.

Komutan, genç subayın omuzunu okşadı:

— Yaşa! dedi. Savaş isteği olan dünyada yenilmez! Bizi ne bu dalgalar yıldırır, ne de düşmanın saldırışı...

Ateşli genç denizci onun bu sözlerine şunları ekledi:

— Ne de deniz devleri!

O, bunu söylerken, belki masallardaki deniz devlerini düşünüyordu. Fakat, biraz sonra, sahiden dev gibi düşman gemileri ile karşılaşacakları hiç aklına gelmemişti.

Göz kesimini dürbinle gözden geçiren kaptan ,orada, beyaz dalgaların arasında siyah bir bulutla karşılaştı ve:

— Düşman gemileri! dedi.

Dürbünlerini oraya çeviren arkadaşları birer birer düşman gemilerini gözden geçirdiler:

Büyük bir filo geliyordu. İlk bakışta dört büyük gemi birden görünmüştü, arkasından da altı muhrip göründü.

Kaptan, bunu görünce :

— Onlar bizden daha çok, dedi, fakat savaştan kaçacak değiliz. İnsan, kendinden üstünü ile daha büyük zevkle çarpışır. Yeter ki insanda savaşmak isteği bulunsun. Öyle değil mi?

Komutanın yanındaki deniz subaylarının hepsi:

— Öyle! diye cevap verdiler.

Kaptan, hemen kamarasına girdi, bulunduğu komutan gemisinin idarşini eline aldı.

Onunla beraber, ayni dakikada, gemide herkes ödevinin başına geçti. Bir dakika içinde sağa, sola komutlar verildi. Sanki gemi, birdenbire eskisinden on misli canlanmış, düşmanla savaş edeceğini düşünerek heyecana gelmişti.

Ayni komut üzerine harekete geçen öteki gemilerde de büyük bir canlılık başladı. Bütün denizciler, savaşa hazırlanmışlardı.

Düşman filosu, uzaktan onları görmüş, savaş için en uygun durumu almıştı.

Bu taraftaki filonun komutan gemisinde:

— Ateş! komutu verildi.

Ve bütün toplar, düşman gemilerine çevrilerek ateşe başladı.

Bir dakikada, gökyüzü korkunç bir gürültü ile sarsıldı, sanki dalgalar ateş püsküren topların sesinden korkarak sindiler ve ateşe başlayan gemiler, denizi eskisinden büyük bir hızla yararak ileri doğru atıldılar.

İki dakika sonra, filo, düşman gemileri ile karşı karşıya iği ve bir yandan ilerliyor, bir yandan da ateşe devam ediyordu.

Toplar geminin ilerleyişine göre çevriliyor, uzaklıkları da ona göre ayar ediliyordu.

İlk ateşe onlar başladıkları için, ilerledikçe ateşi devam ettirmek ve yeniden nişan almak daha kolay oluyordu.

Düşman ise, sayıca üstün olmasına güvenerek, ateş etmekte acele göstermeğe hacet görmemiş, karşısındaki gemilere daha fazla yanaştıktan sonra ateşe başlamayı düşünmüştü. Halbuki şimdi, üzerine doğru gelen gemiler durmadan ateş ediyorlar ve onları kızgın bir mermi yağmuruna tutuyorlardı.

Düşman gemileri ilk önce kendilerini korumayı düşündüler; ancak ondan sonra saldırışa geçebileceklerdi.

Karşı tarafın ateşinden kurtulmak için yana kaçtılar ve dağılmaya başladılar. Dağıldıkları için karşılarındakilere pek iyi ateş edemiyorlardı, attıkları mermilerin hemen hiçbiri hedefe düşmiyordu. Çünkü, kaçmak ve dağılmak telâşı içinde iyi nişan alamıyorlardı.

İlk ateşe başlayan filo, düşman gemilerinin dağılmasını fırsat bildi ve ilerlemesini bırakmadan, toplarını dört bir yana çevirerek onların ,hepsini ateşe tuttu.

Birbirinden ayrılan gemiler, beraber idareyi de kaybettiler ve tek başlarına çarpışmak zorunda kaldılar.

Bu dağınık halleriyle onlar savaşı çoktan kaybetmiş bulunuyorlardı.

Yarım saat bile sürmedi, düşman filosundan iki gemi, en can alacak yerlerinden yaralanarak su almıya ve batmıya başladı. İkisi de daha hafif olmak üzere yaralanmıştı. Bir tanesinin de dümeni kırılmış, denizin ortasında

(Devamı 8 inci sayfada)

DİYANA
ÇİN HAYDUTLARININ ELİNDEN KAÇAN DİYANA İLE İKİ ARKADAŞI MOGOLLARIN ELİNE ESİR DÜŞÜYORLAR. KURŞUNA DİZİLMEK ÜZERE İKEN KAÇIYORLAR. RUSYADA BİR KÖYÜN YAKININDA UÇAKLARINDAN İNİYORLAR.
AMAN NE SOĞUK!
YA!
BİR ULUMA VAR DUYDUNUZ MU?
AÇ BİR KURT SÜRÜSÜ!
UÇAĞA DÖNSEK
MOTOR İŞLEDİKÇE ORASI DA SOĞUK.
ŞU MAĞARAYA SIĞINALIM HİÇ OLMAZSA..
O SIRADA KÖYDEKİ BİR EVDE.
GEL İGOR. ÖTEKİLER BİZİ BEKLİYECEKLER.
PEKİ GREGO... FAKAT TOPLANTIMIZDAN PO... LİSİN HABERİ YOK MU ACABA
ORMANDA DAHA AZ SOĞUK VAR.
NEREYE GİDİYORSUNUZ?
GELİN BİR YOL BULDUM.
ACABA BU YOL NEREYE GİDİYOR?
İŞLEK BİR YOLA BENZİYOR.
BU SIRADA BİRAZ ÖTEDE.
İGORLA GREGORİ NEREDE KALDILAR. BİR SAATTİR BEKLİYORUZ..
BİLMEM VALLAHİ PETROF. HERHALDE GELİRLER.
AMAN NE SOĞUK! DONUYORUM.
BEN DE.
YOL BURADA BİTTİ. KULÜBE FALAN DA YOK.
BİR SES VAR AĞAÇLARIN ARKASINDA SAKLANALIM..
BİRAZ SONRA...
İŞTE GELDİK
İGOR. NEREDEN GİRECEĞİZ?
KAYALARIN ARKASINDAN.
BAK BRUS! ŞU İKİ ADAM YERİN ALTINA GİRİYORLAR.
ORASI BİR MAĞARA OLACAK.
BURADA SOĞUKTAN DONACAĞIZ BİZ DE ORAYA GİRELİM.
BİR İKİ KİLOMETRE UZAKTA, BİR OTOMOBİLİN MOTORU BİRDENBİRE DURUR.
İŞTE BU FENA! ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?
BENZİN BİTTİ İSE İŞ KÖTÜ.
MERAK ETMEYİN, BEN ŞİMDİ İŞLETİRİM.
SAHİLDEN BİR MAĞARA İÇERİ GİRELİM.
GİRELİM AMA DİKKATLİ OLALIM.
NE VAR, DİYANA?
KORKUNÇ BİR YERE BENZİYOR AMA HİÇ OLMAZSA BİRAZ SICAK..
YÜZ METRE ÖTEDE...
HERŞEYİ DÜŞÜDÜK. PLANIMIZI YERİNE GETİRDİKTEN SONRA BİLE POLİS BİZDEN ŞÜPHELENMİYECEK.
İŞİMİZDE KULLANMAK ÜZERE BİRKAÇ YABANCI TUTTUK.
BURAYA GELECEKLER Mİ?
GİDELİM BAKALIM, BELKİ OTURACAK BİR YER BULURUZ.
A! BİR KAPI VAR!
BEN KAPIYI VURACAĞIM. TABANCALARINIZI SAKLAYIN.
A! YABANCILAR! GELİN SİZİ BEKLİYORDUK.
?
!
ARKASI VAR

YALNIZ EFE
İŞTE ARKADAŞLAR İSTİKLAL İÇİN DÖĞÜŞMEKTEN KORKAN ULUSLAR YER YÜZÜNDEN SİLİNİRLER
BİZ,
100ELERCE SENEDENBERİ DÜNYANIN HER YANINDA BÜYÜK BAŞBUĞLARIMIZIN İŞARETİLE AT OYNATTIK, TARİHİMİZİ DÜNYANIN TANIMADIĞI ZAFERLERLE SÜSLEDİK.
BUGÜN DEDELERİMİZİN EMANETİNİ YAŞATMAK ÜZERE KARALIK YURDUN ÜZERİNDE ATATÜRK BİR BOMBA GİBİ PATLADI. HEPİMİZİ BERABER ÇALIŞMAĞA DAVET EDİYOR.
BÜTÜN EFELER CANDAN DİNLİYORLARDI
YALNIZ EFE DE CANDAN DAYISINI DİNLİYORDU

Bu Harbin Hikâyeleri

Bombardımandan Sonra

O gece, düşman uçakları şehrin ü. zerine büyük bir akın yaptılar. Şehir, hava saldırışlarına karşı korunarak, bütün lâmbalarını söndürmüş, baştan başa karanlığa bürünmüştü. Fakat, düşman uçakları ellerindeki hartalara göre yaptıkları hesaplarla, şehri buldu. lar. O gece, onların yardımına ay da yetişmişti.

Ayın tam on dördü idi ve gökyüzün. de tabak gibi parlayan ay, ışıklarını a. şağıya doğru bol bol gönderiyordu. Ay ışığı, toprağı havadan görünecek ka. dar aydınlatamıyordu amma, şehrin içinden bir ırmak geçiyordu. Su ise ay aydınlığında parıl parıl parlıyordu.

İşte bu, düşman uçaklarına çok yar. dım etti. Uçaklar, bunu bildikleri için, şehrin üzerine geldiklerini hesapladık. ları zaman, aşağıya baktılar ve ırmağın ay ışıkları altında gümüş bir şerit gibi parlıyan sularını gördüler.

Bombardıman edecekleri büyük şehrin tam üzerine gelmişlerdi.

Hızlarını keserek, yavaş yavaş alçal. mıya ve helezon çevirerek döne döne inmeğe başladılar. Bombalarını bırak. mak dakikası gelmişti.

Fakat, daha onlar bir tek bomba salıvermeden, aşağıda göz kamaştırıcı bir ışık parıldadı: Sanki karanlıkta bir çakmak çakmıştı. Arkasından bir gü. rültü işitildi:

Şehrin dört bir yanındaki uçak savar topları ateşe başlamıştı.

Düşman uçakları, bunu hesaba kat. mamışlar gibi, birdenbire şaşırdılar. U. çaktakiler, bombalarını atmayı bile u. nutarak, hemen yükselmiye başladılar. Uçaksavar toplarının ateşinden kurtu. lacak kadar yükseldikten sonra bom. balarını boşalttılar ve şehri bombardı. mana başladılar.

Fakat aşağıdan toplar ve makine. li tüfekler ateşlerini kesmemişlerdi. Şimdi, onlarla beraber ışıldaklar da gökyüzüne çevrilmiş, düşman uçakla. rına karşı ateş püskürmeğe başlamıştı.

Birdenbire, ışıldakların aydınlığı a. rasında bir pervane gibi parıldıyan uçakların, kaçmaktan vazgeçmiş gibi geri döndükleri ve alçalmaya başladık. ları görüldü.

Bunu görünce, uçaksavar topları ateşlerini daha sıklaştırdılar ve şimdi daha yakına gelmiş olan düşman uçak. larına mermilerini daha sıkı bir atışla göndermeğe başladılar.

Bir yandan da:

«Acaba uçaklar neye geri döndüler?» diye düşünüyorlar ve sahiden merak ediyorlardı.

Geri dönen düşman uçakları, şehri yeniden bombardımana koyuldular. Fakat aşağıdan top ateşi sıklaştığı için eskisi kadar rahat bomba yağdıramı. yorlardı. Ve bombalarını gelişi güzel attıkları görülüyordu.

Düşman uçaklarının niçin geri dön. dükleri az sonra anlaşıldı:

Arkadan onlara yardımcı bir filo da. ha gelmişti. Işıldakların altında bun. ların, üzerlerindeki işaretlerden hangi milletin uçakları oldukları anlaşılıyor. du: Bunlar, bombardımana ilk gelen u. çakların mensup oldukları milletle bir. lik olan memleketin uçakları idi. Demek ki, tam kaçmak üzereyken, onların gel. diğini görmüşler ve, kendilerine «kaçı. yor!» dedirtmemek için, yeniden dönüp bombardımana başlamışlardı!

Fakat, şehrin uçaksavar topları bun. lara da yetişecek kadar çoktu ve hep birden ateş ederek gökyüzündeki düş. manlarını birbiri arkasına düşürmeğe başladılar.

Şimdi, durum daha gülünç olmuştu: Yeni gelen uçaklar, kendilerinden önce gelenleri bombardımana koyulduklarını görünce, şehrin üzerine yanaşmışlar, onlar da bombalarını atmıya hazırlan. mışlardı.

Fakat, aşağıdan topların ateş ettiği. ni görünce, yanaştıklarına pişman ol. muş gibi dön geri etmişler ve tersyüzü. ne kaçmıya başlamışlardı...

Bu sırada, aşağıdan, bir filonun ha. valandığı görüldü. Şehri koruyan u. çaksavar toplarından başka, oranın ha. va kuvvelteri de, gökyüzündeki düş. manları ile çarpışmak istemiş ve bir filoyu havaya göndermişti. Şimdi, bun. ların üzerine kaçan düşmanı kovala. mak ödevi düşüyordu.

Onlar, gelmeleri ile kaçmaları bir olan uçakları kovalarken, uçaksavar topları da bombardımanı henüz bitir. memiş olan uçaklara mermi sallamak. ta devam ve üstüste her dakikada bir uçak düşürmeğe devam ediyordu.

Düşman uçakları, gittikçe azaldıkla. rını görerek, bombardımanı kestiler ve kendilerinden sonra geipl daha açık göz davranarak kaçmıya başlıyan dost. larının gittiği yolu tuttular.

Işıldaklar hı kaçan son uçaklara ışıklarını tutarak onların kuyruklarını aydınlatırken aşağıdan bir filonun da. ha havaandığı görüldü. İlk filo, ilk kaçanların peşine düşmüştü. Bunlar da sonradan o yolu tutarak uçakları ko. valamıya gidiyorlardı. Gökyüzünde ya. man bir savaş olacağı ve bu uçakların, bombardımana gelenlerden öcalacakları anlaşılıyordu.

Bombardıman üzerine sığınaklara çe. kilmiş olan ahali, tehlikenin geçtiğini haber veren düdükler ötmeğe başlayın. ca sığınaklardan çıktılar ve evlerine dönmeğe başladılar.

Bu sırada, bütün bu gürültülere rağ. men, soğukkanlılığını bozmamış olan neş'eli bir ihtiyar, yanındakine şöyle diyordu:

— Şu bombardıman hiç de fena de. ğil. İnsanı öyle eğlendiriyor ki, muha. rebeyi bile unutturuyor!

Deniz Devleri

(Baştarafı 5 inci sayfada)

kala kalmıştı. Bereket versin, burnu öbür tarafa doğru idi: Hiç sağa, sola dönmiye lüzum kalmadan, dosdoğru gitmiye, yani kaçmıya başladı.

Bu, düşman filosunun komutan ge. misi idi! Onun kaçtığını görünce öte. kiler de burunlarını hemen o yana döndürüp kaçmıya başladılar.

Gemi sayısından yana düşmanların. dan daha azlık olan öteki filo, kaçan. ları kovalamıya lüzum görmedi. Bat. mak üzere olan düşman gemilerindeki. leri toplayıp esir almıya başladı.

Filo, bu yaman savaştan deniz dev. lerini alt etmiş olarak dönerken komu. tan arkadaşlarına:

— Genç subayımızın hakkı varmış, diyordu. Biz dalgaları da, gemileri de, hattâ deniz devlerini de alt edebiliriz. Yeterki içimizde savaş isteği bulunsun.

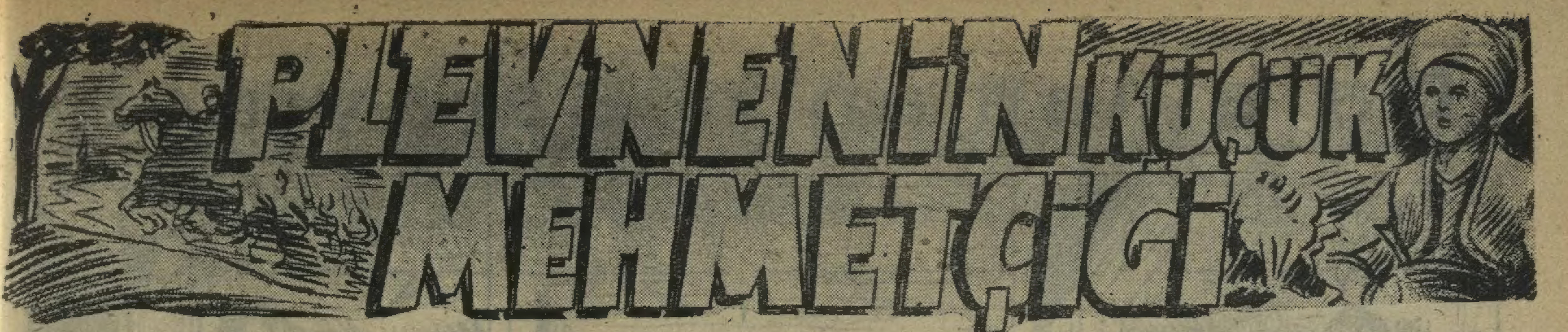

ULUSAL SÜREKLİ HİKÂYE

— 1 —

Altmış dört yıl evveldi; Balkanlarda Bulgaristan baştan başa, Yunanistan ile Yugoslavyanın da büyük bir kısmı bizimdi. Bu memleketlerde, Bulgarlarla beraber milyonlarca da Türk yaşıyordu.

Tuna ırmağı, Romanya prensiliği ile Türkiye arasında sınırdı. Koca Balkan sıra dağlarının şimalinden çıkarak Tuna ırmağına dökülen Vid çayının geçtiği bereketli toprakların ortasında bir tencere kapağına benziyen bir tepeciğin eteğinde Plevne adında bir kasaba vardır. İki kenarından iki dere akar. Birinin adı Garviçe deresi, öbürünün adı da Kayalı dere olan bu iki küçük akar su, Plevnede bir çatal teşkil ederek birleşirler ve Vid ovasına doğru inerek Vid çayına dökülürler.

Plevnenin bulunduğu tepeciğin etrafı bir takım daha büyük tepelerle çevrilmiştir; şimalinde yanık Bayır, Bukova sırtları, Opanej tepeleri denilen sıra dağlar vardır. Doğusunda Griviç ve Pelişad tepecikleri, cenubunda, Pelişat tepelerile birleşen Tuçaniçe ve Bogot tepeleri vardır. İşte bütün bu sırtlar, bayırlar ve tepeler, derecikler, tarlalar, bağlar ve bahçelerle bezenmişti.

1876 yılı haziranının 25 inci akşamı idi, Plevnede çarşı içindeki büyük camiin karşısındaki kahvehanelerin, dükkânların önünde, cami avlusunda öbek öbek toplanan halk arasında, fısıltılar halinde heyecanlı haberler dolaşıyordu. Rusya Çarı, Balkanları ele geçirmek için Türkiyeye cenk açmıştı. Büyük bir Rus ordusu, Romanya Prensliği toprağından geçerek Tunaboyuna dayanmış ve Ziştovi kasabası önünden Tunayı geçerek ilerlemeğe başlamıştı. Rusya Çarı Bulgarları istiklâllerine kavuşturacağını vadetmişti. Bulgarlar, bizi içten ve arkadan vurmak için fırsat gözetiyorlardı; Bulgar çeteleri Türk köylerini basmağa başlamıştı. Plevneye her gün, tam ekin ve harman zamanında evlerini yüzüstü bırakıp kaçan, araba araba Türk köylüleri geliyordu.

Bu muhacir köylüleri evlerinde misafir eden Plevne Türkleri de, silâhlanmışlar, geceleri sabaha kadar Türk mahallelerinde devriyeler kolları dolaştırıyorlardı. Bulgarların bir baskınından korkuyorlardı. Gündüzleri de, tarlalarına ve bahçelerine, silâhlanmış ellişer, altmışar kişilik kalabalıklar halinde gidiyorlardı. Can ve baş ile, mahsulü kasabaya, anbarlarına indirmeğe çalışıyorlardı, Yarısı Bulgar Yarısı Türk olan Plevne halkı on yedi bin kişi kadardı. Kasabaya üç binden fazla da köylü muhacir dolmuştu. Kasabada bir bölük Türk askeri vardı. Askerî hastahanede, Tunaboyunda en kuvvetli Türk Kalelerinden olan Niğboludaki taburdan gelmiş hasta askerlerle, askerî depoların beş on neferlik muhafızları ve on kadar de jandarma neferi vardı.

Plevnenin ileri gelen ağalarının çıkıp toplandıkları kahvehane, çarşı içinde Mestan ağanın büyük aynalı kahvehanesiydi. Gençliğinde Kırım harbine gitmiş, Sivastopol cenginde bulunmuş olan Mestan ağanın evi de, kahvehanesinin üstünde idi. Bir karısı, bir de, üç yaşından beri büyüttüğü on beş yaşlarında bir oğulluğu vardı, adı Mehmet idi. Atlet yapılı, tığ gibi bir çocuktu. Güzel ve sevimli bir yüzü vardı. Çocuklar dereboyunda soyunup yıkanırken, dereboyundaki çayırlarda güreşirlerdi. On sekiz, on dokuz yaşındaki çocuklar bile Mehmedin sırtını yere getiremezlerdi. Mestan ağanın oğulluğu Mehmedin arkadaşları arasında lâkabı «pehlivan» idi. Mehmet, kahvehanede, tarlada ve bahçede, babalığının tutar eli, görür gözü idi.

O gün, haziranın 25 inci günü, Mehmet, Vid suyu kenarındaki tarlalarına arpa biçmeğe gitmişti. Elliden fazla silâhlı delikanlılarla, Vid boyuna ikiyüz kişilik bir kalabalık halinde inmişlerdi. Mehmet orak ile iki dönüm yer biçmişti. Çocuk yorulmuş, bir aralık, Vid kenarındaki salkım söğütlerin altında uzanıp orada, uyuya kalmıştı. Plevneliler de, akşam üzeri kasabaya dönerlerken, onu, unutuvermişlerdi. Mestan ağanın pehlivan Mehmetçiği gözlerini açtığı zaman ortalık iyice kararmış bulunuyordu.

Kahveci Mestan ağa, sevgili oğulluğunun Vid boyuna inen kafile ile beraber dönmediğini görünce çok merak etti. Hattâ, onu aramak için, tüfengini alıp Vid boyuna inmeğe kalktı Fakat, kasabalı engel oldu:

— Abe Mestan ağa... Pehlivan akıllı çocuktur.. Şimdi çıkar gelir...

— Seni yalnız bırakmayız.. Çocuk söğütler altında uyumuştur, birşeycik olmaz.. gelir..

Demişlerdi. Fakat gece yarısı oldu, Mehmetçik görünmedi.. Mestan ağanın oğulluğu küçük Mehmedin kaybolduğu haberi, Plevnenin Türk mahallelerinde yayılıverdi. Plevnelilerin gözüne o gece uyku girmedi. Çok zeki, ayağına çabuk bir çocuk olan Mehmedin, Plevne kenarına kadar yaklaşan Bulgar çetelerinden birinin tuzağına mı düşmüştü..

Vidin Yolunda

Küçük Mehmet, bir Bulgar çetesinin tuzağına düşmemişti. Çay kenarındaki söğüt altında uyandığı zaman, ortalık epeyce kararmış bulunuyordu. Mehmet, korku bilmiyen bir çocuktu. Kurda, çakala karşı, kuşağında bıçağı vardı. Yerine göre, yumruğuna güvenirdi. Kolay kolay ele avuca girmezdi. Uyandığı zaman, uzaktan uzağa, kasaba dostlarının sesini işitmişti. Arkalarından koşabilirdi. Fakat koşmadı: «Çaya girer, akşam serinliğinde yıkanır, öyle dönerim kasabaya!» dedi. Kundralarını, poturunu, mintanını çıkarıp, salkım söğütlerden birinin dibine bir çıkın yapıp koydu. Ve çayın en derin noktası olan o söğüdün dibinden de suya girdi. Fakat, suyun ceryanına karşı henüz bir kaç kulaç atmıştı ki, kulağına, birdenbire nal sesreli geldi. Çocuk ayaklarını basarak ilerliyordu Zeki çocuk, en azdan yüz atlının kendi bulunduğu yere doğru ırmak boykunca yaklaştıklarını farkatti. Su içinde, ayağının kaymasına ve cereyan ile sürüklenmemesine dikkat ederek söğüdün altına doğru indi. Uzanıp çamaşır yığınını aldı ve söğüdün, dere içine doğru inen kökleri arasına gizledi. Kendisi de, o köklerin arasına sinip gizlendi.

Çok geçmeden, çocuk, gecenin yeni çökmüş bulunan karanlığında, atlıların

(Arkası var)

Dalaylamanın Sarayında

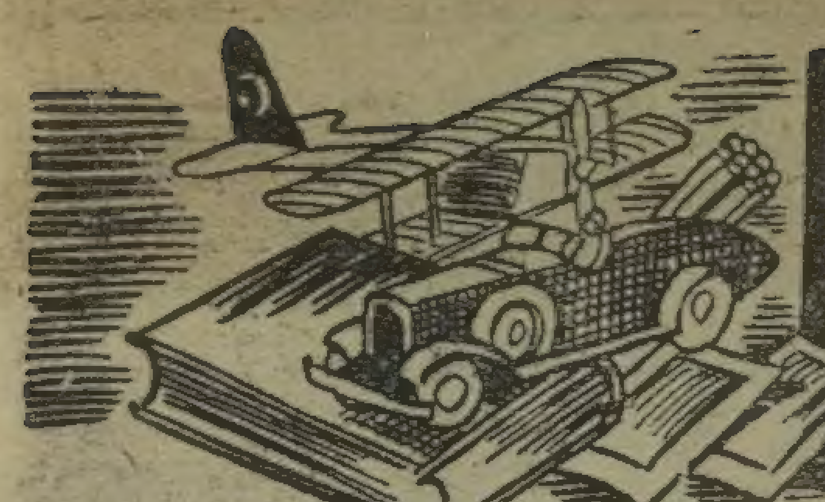

KAZANANLAR

1 — Arslan Gürmen, İstanbul 3 üncü okul S. 5 B İstanbul: 2 — İsmet Kabo, Gazi ilkokul S. 4. No: 38 Bafra: 3 — Nuri Madenoğlu, Arifiye mahallesi Gürman sokak No. 6/9 Eskişeri: 4 — Fikriye Elbek, Gar müfettişi bay Azmi kızı Kayseri.

«Birer küçük hediye kazananlar»

5 — Xevket, Yenikapı orta okul S. 3. A. No: 146 İstanbul: 6 — Necdet, orta okul S. 1. B. No. 180 Arabekir: 7 — Sabri, Vefa Sarı Beyazıt sokak No: 2 İstanbul: 8 — Ziya, ilkokul S. 2. No: 19 Alpullu: 9 — Âdil, Gazi ilkokul S. 5. No: 282 Bafra: 10 — Nureddin, bölge sanat okulu S. 1 A. No: 145 Malatya: 11 — Ayten, Tunceli muhasebe müdürü kızı Elâziz: 12 — Faik, Gazi ilkokul S. 3. C. Malatya: 13 — Halûk, Gazi ilkokul S. 5. No: 135 Bafra: 14 — Hüsameddin, buz fabrikası tamirhane hesap memuru. Kayseri 15 — Nedim, postahane karşısı No: 66 Kars: 16 — Talât, lise S. 1. C. No. 348 Kayseri: 17 — Yıldız, Atelye sanat kursu 69 mıntakası No: 54413 Zonguldak: 18 — Ayhan, deri fabrikası direktörü oğlu yalvaç: 19 — Turan, posta seyyar memuru Feritoğlu Ankara: 20 — Aziz, orta okul S. 2 B. No: 266 Bandırma: 21 — Sabahattin 4 üncü orta okul No: 276 S. 1. L. Ankara: 22 — Sevil, Anafartalar caddesi İpekiş mağazası No: 143 Ankara: 23 — Recep, 3 üncü orta okul S. 3. D. No. 341 Ankara: 24 — Doğan, Çocuk sarayı caddesi Atatürk kız ilkokul S. 3. B. No: 984 Ankara: 25 — Remzi, ortaokul S. 3 F. No: 127 Eskişehir: 26 — Meliha, Arapzade altın babası sokak No: 5 Kuzguncu, İstanbul: 27 — Fethi, ortaokul S. 1. Şube D. Bandırma: 28 — Mesut, askerlik dairesi hesap memuru Ali oğlu Tekirdağ 29 — Fevzi, ortaokul S. 2. B. No. 520 Bilecik: 30 — Kemal, orta okul S. 3 D. No: 1905 Eskişehir: 31 — Nadir Boskar, Refi Boskar elile Menemen: 32 — Yücel, Abbasağa Akdoğan sokak No: 84 Beşiktaş, İstanbul: 33 — Emil, Galatasaray Lisesi Ortaköy kısmı No: 582 Y. E. S. Ortaköy İstanbul: 34 — Neriman, Kasımpaşa 9 uncu ilkokul 3. C. şubesinde 17 No. İstanbul: 35 — Murat, Beşiktaş 1 inci orta okul S. 2 B. No: 116 İstanbul 36 — Erman, Çengelköy Mezarlık caddesi No. 17 İstanbul: 37 — İrfan Sarıyer Piyasa caddesi No: 59 İstanbul: 38 — Şadi, Karaağaç caddesi No. 37. H. Sütlüce. İstanbul: 39 — Rauf, Beyoğlu 1 inci orta okul S. 1. A No: 202 İstanbul: 40 — Armağan, Yenikapı orta okul S. 2 A. No: 801 Aksaray İstanbul 41 — Süreyya, Fatih İstiklâl Lisesi orta kısım S. 1. No. 91 İstanbul No: 91 İstanbul: 42 — Sevim, N 42 — Sevim, Namık Kemal okul S. 3. No: 19 Tekirdağ: 43 — Zeki, orta okul S. 2 C. No: 996 İsparta: 44 — Metin, Belediye sırası Talas Ap. No. 54. Ankara: 45 — Neclâ, Feneryolu Gazi Mümtaz Paşa çıkmazı No: 9 İstanbul 46 — İlhan Haydarpaşa Lisesi S. 2 A. No. 1377 İstanbul: 47 — Önal, İstiklâl okul S. 1 A. No. 296 Nazilli: 48 — Aycan, Osmaniye mahallesi karı sokak No: 3. Giresun: 49 — Ahmet, Gazi Paşa ilkokul S. 2. A. No. 151 Konya: 50 — Ünal, Atatürk Kız ilkokul S. 3 B. No. 879 Ankara: —

SEVGİLİ OKURLARIMIZ:

ÇOCUK SESİ ve AFACAN birinci ciltlerimiz çıkmıştır. Ayrıca: Çocuk Sesi özel hikâyelerimiz 8 adedi bir cilt halinde çıkmıştır.

ÇOCUK SESİ ve AFACAN *ciltlerimiz* **250** *kuruştur.*

ÖZEL HİKÂYE *cildimiz* **75** *kuruştur.*

ÜLKÜ

Kitap Yurdumuzda arayınız.

Bilmece

5 harfim var.

Atatürkün[1] son muvaffakiyetiyim: Baştan 2, 3, 4 üncü harflerim eski Türklere verilen isim. 3, 4, 5 inci harflerim onun küçükü, 4, 5 inci harflerim bayrağımızda vardır.

Doğru çözenler arasında 50 kişiye hediye.

DİKKAT :

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfi yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (70) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 38 inci bilmece işyarlığı . Posta kutusu 617. İstanbul).

Ülkü Kitap Yurdu
İstanbul

34 üncü sayı bilmecenin çözülüşü: (Afrika) idi.

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:

Ülkü Kitap Yurdu.

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü: Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu Ankara Caddesi: No. 72

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
VAĞNER GİDİNCE FAUST, MARGERİT'LERİN EVİNE GİTMEK ÜZERE YOLA ÇIKAR
O, BAYIM! NEREYE BÖYLE ACELE ACELE? GALİBA KONTUN SARAYINDAKİ EYLENCEYE GİDİYORSUNUZ.
HAYIR MARGA LERE GİDİYORU ANNESİNDEN BANA VERME İSTİYECEĞİM
ULNA, FAUSTA RASTLAR.
ACELE ETMEYİN CANIM! KONTUN SARAYINDAKİ EĞLENCE HİÇ BİR ŞEYE DEĞİŞİLMEZ SÖZÜME İNANIN.
HAYIR, HAYIR! ÇEKİL YOLDAN. BENİ BEKLİYORLAR.
DUR, FAUST! BENİMLE GEL, SARAYA GİDELİM ORADA EĞLENMEZSEN O ZAMAN MARGERİTLERE GİDERSİN.
ULNA, FAUST'U KANDIRABİLMEK İÇİN BİRDEN BİRE ŞEYTAN OLUP KARŞISINA ÇIKAR.
(12) ARKASI VAR